

# Під Крутами

Олександр Олесь

Ще до хутора далеко... Наломився... шкода ніг...  
Сніп під голову поклав я і у чистім полі ліг.  
Срібним лебедем у хмарах місяць весело купавсь,  
Пір'я струшував із себе, може, сонцю усміхавсь.  
Я заснув і спав, як камінь. Коли чую — хтось прибіг  
І схопив мене за руку. Я отямитись не міг.  
Срібним лебедем у хмарах місяць груди обмивав...  
Біля мене з довгим крісом<sup>1</sup> хлопчик змучений стояв.

"Що з тобою, де упав ти? Зранив голову свою?"  
Сумно й гордо відповів він: "Так, я впав... але в бою.  
Ти не чув хіба сьогодні, як гриміли тут громи?  
Бились з ворогом ми славно і вмирали славно ми...  
Я лежав і бачив очі карі, сині, голубі.  
Як квітки, цвітуть, сміються, ні сльозиночки тобі.  
Оточив нас дужий ворог, покосив усі квітки.  
Обіцяли нам підмогу — не наспіли козаки...  
Обіцяли нам набої... Ах, коли б вони були!  
Ми, напевне, їх розбили б, бо ми бились, як орли.  
Десь захована там зброя, десь закопана в землі.  
Ми тепер ідем шукати — і ми знайдемо її.  
Ну, а ти, як прийдеш в місто, моїй матері скажи:  
"Син твій впав в бою, як лицар, горда будь, а не тужи".  
А тепер прощай! Я військо за собою поведу. Я — отаман...  
Я вестиму!... Зброю першим я знайду".

Мов крило, простяг він руку, блиснув шаблею в руці.  
Крикнув голосно і дзвінко: "По набої, молодці!"  
Наче скошені косою в полі чистому квітки,  
Як один, почувши голос, повставали вояки.  
І пішли шукати зброї, спів поволі затихав...  
Срібним лебедем у хмарах місяць груди обмивав.